

PRESENTATRICE LAUREN VERSTER

‘JA’, IK BEN SMOORVERLIEFD OP JORT’

ZE VOND HET ALTIJD HEERLIJK OM VOOR HAAR WERK CONSTANT OP REIS TE ZIJN, MAAR SINDS KORT HEEFT ZE SOMS HEIMWEE. NAAR HUIS EN NAAR HAAR VRIEND JORT KELDER. LAUREN VERSTER (30), PRESENTATRICE VAN *LAUREN VERSLAAT* ZOU HET ‘T LIEFST VAN DE DAKEN SCHREEUWEN: “IK BEN TOT OVER MIJN OREN VERLIEFD.” →

Het is maar moeilijk voor te stellen dat de blonde vrouw die hier zit, zich vorige week nog tussen gewapende bendeleden bevond. Voor haar televisieprogramma weliswaar. Klein van stuk is ze, al verbloemt ze dat met hoge hakken. Ze is een opvallende verschijning, ze sprankelt. Zou dat misschien komen door haar nieuwe - bekende! - liefde? Deze keer is het Lauren Vertelt in plaats van Lauren Verslaat.

“Een groots en meeslepend leven heb ik altijd gewild. Zo veel mogelijk beleven. Dat ik elke dag naar school moest, vond ik vroeger al vervelend. Dus maakte ik het zelf spannend en pakte ik op mijn veertiende stiekem de nachttrein naar Utrecht of soms zelfs Antwerpen. Dan zei ik dat ik bij een vriendinnetje ging slapen, maar ging ik de hele nacht stappen en de volgende dag gewoon weer naar school met mijn logeer-

matje onder m'n arm. En nog steeds ben ik een beetje bang voor te veel regelmaat in mijn leven. Als het kabbelt, word ik onrustig.

Mijn leven zit vol spanning op het moment. Voor mijn programma *Lauren Verslaat* reis ik de hele wereld over op zoek naar boeiende verhalen. Ik ben net terug van een reis naar El Salvador. Daar hebben we ondermeer een reportage gemaakt over de gevaarlijkste bendes ter wereld. Die strijden met elkaar, elke dag gaan er in die bendeoorlog gemiddeld twaalf mensen dood. Ik ben dan benieuwd naar het verhaal erachter: waarom sluit iemand zich aan bij zo'n groep? Is dat noodgedwongen of vrijwillig? Hoe is dat leven?

In Florida was ik onlangs op pad met pedojagers: mensen die er hun levensmissie van hebben gemaakt om pedofielen in de gaten te houden. In Amerika is informatie over waar pedo's wonen en in welke auto ze rijden openbaar. Ik ging er nogal sceptisch heen en dacht: hoe gek ben je om zo'n heksenjacht op die pedo's te openen? Maar hoe meer die pedojagers vertelden, hoe meer ik hun persoonlijke motivatie zag. Eén was zelf ooit misbruikt, een ander had kleine kinderen en wilde die beschermen. Ik begon het steeds beter te begrijpen. Omdat ik geïnteresseerd ben, voelen die mensen zich bij me op hun gemak en willen ze graag hun verhaal kwijt. Hoe meer ik me in zo'n onderwerp verdiep, hoe groter mijn drang wordt om de reportage te maken. Voor mijn gevoel móet ik daar dan iets mee.

Heimwee heb ik niet zo snel. Maar hoeveel ik tot nu toe ook genoot van het reizen, momenteel zou ik stiekem het liefst gewoon thuis zijn. Voor al toen ik voor de eerste reis van dit seizoen naar Amerika ging, miste ik thuis. Dat komt doordat ik sinds kort tot over mijn oren verliefd ben. En ja, dat is, zoals de roddelbladen al opmerkten, op Jort (Kelder, red.) Het is allemaal nog heel pril. Ik ben ook niet van plan er te veel over te vertellen. Dan voelt het alsof anderen ermee aan de haal kunnen gaan, terwijl het juist iets van ons tweeën is. Iets kleins dat groeit. Maar wel in ons eigen tempo. Jort is nu op skivakantie, maar ik weet dat ik hem komend weekend weer zie en daar verheug ik me op. Gelukkig heb ik niet het reistempo van Floortje Dessing. Ik ben niet het hele jaar bijna onafgebroken op reis. Ik ben in principe een week thuis en een week weg. Als ik thuis ben, moet ik vaak nog aan het werk, maar dan probeer ik wel zo veel mogelijk tijd met mijn geliefde en mijn vrienden door te brengen. Dat vind ik de twee belangrijkste dingen in mijn leven: vriendschap en liefde. Ik vind het belangrijk tijd te kunnen steken in een liefdevolle relatie.

Als ik verliefd ben, duik ik er vol in. Alles of niets. Ik ben niet voorzichtig en wil ook niet dat de ander reserves heeft ten opzichte van mij. Waar ik

→

LAUREN IN 'T KORT

Programmamaakster en presentatrice Lauren Verster werd geboren op 27 april 1980 in Den Bosch. Tijdens haar middelbare school en haar studie werkte ze al bij verschillende lokale en regionale omroepen. Daar leerde ze filmen, monteren en presenteren. Landelijk kreeg ze bekendheid toen ze aan de slag ging bij Nickelodeon. Later werd ze een van de *Jakhalzen* in *De Wereld Draait Door* en was ze te zien bij *6Pack* op MTV. Ze presenteerde ook de Nederlandse versie van *Undercover Boss*. Vanaf 2009 maakt ze haar eigen programma *Lauren Verslaat*, waarvoor ze met fotojournalisten meereist op zoek naar indrukwekkende verhalen. *Lauren Verslaat* is vanaf dinsdag 22 maart om 22.00 uur te zien op Veronica. Lauren woont in Amsterdam.

LAURENS FAVORIETEN

MUZIEK: “Heel veel, maar ik luister de laatste tijd graag naar *Anthony and the Johnsons*. Mega dramatisch, maar prachtig!”

VAKANTIELAND: “Colombia, vanwege het eten, de natuur, de mensen en de muziek, natuurlijk. Allemaal te gek!”

LAND OM TE WERKEN: “Amerika, al die Amerikanen geven zulke goede antwoorden.”

INDRUKWEKKENDSTE STAD: “Berlijn. Heel creatief en verrassend.”

ACTRICE: “Helena Bonham Carter.”

ACTEUR: “Johnny Depp.”

BOEK: “Ik neem op reis altijd een slecht boek mee, zodat ik weer in slaap kan vallen als ik midden in de nacht wakker word van de jetlag.”

FILM: “*One flew over the Cuckoo’s Nest*.”

RESTAURANT: “*Lion Noir* in Amsterdam.”

SPORT: “Hardlopen.”

WEBSITE: “*Urbanoutfitters.com*.”

op val, weet ik eigenlijk niet precies. Ik denk authenticiteit. Iemand die lekker zijn eigen gang gaat, weinig rekening houdt met wat anderen daarvan vinden. Ik vind het heel aantrekkelijk als iemand een eigen manier heeft van kijken naar bepaalde dingen. Een soort eigengereidheid. Dat hadden mijn vorige vriendjes ook. Ik zoek dat net zo goed in vriendinnen. En ik probeer zelf altijd mijn eigen koers te varen, waarbij ik zo veel mogelijk naar mijn gevoel luister.

Daardoor kan ik ook heel gepassioneerd zijn en soms enorm ruzie trappen om heel kleine dingen. Niet met vrienden, maar wel met een geliefde. Ik herinner me nog goed dat mijn ex-vriend en ik een keer zo’n heftige ruzie hadden, dat hij woest de deur uitstormde. Ik kan me totaal niet herinneren waar het over ging, zoiets onbelangrijks was het. Ik gooide de deur achter hem dicht, dacht ik. Maar zijn arm zat er per ongeluk tussen. ‘Ik wil weg, maar dat kan niet als mijn arm vastzit!’, brieste hij. Heel erg. Op zo’n moment was het huis te klein. Een uurtje later maakten we het weer goed. Hij belde dan en zei dat-ie in het café aan de overkant zat: ‘Ik ben wel weer afgekoeld. Jij? Zal ik maar terugkomen?’ En dan was het weer goed.

Mijn gevoel is tijdens mijn reizen ook een belangrijke raadgever. Mijn intuïtie laat me nooit in de steek. Ik voel feilloos aan of iemand te vertrouwen is of niet. En hoewel ik soms niet naar de meest veilige streken reis, maken mijn geliefden zich nooit zo druk om me. Ik heb het daar vaak met ze over gehad en ze weten dat ik niet in zeven sloten tegelijk loop. Mensen die mij niet goed kennen, denken misschien wel: welke westerse blonde vrouw gaat er nou tussen PKK-leden in Irak zitten? Tussen de extremisten die geen geweld schuwen om hun gedachtegoed kracht bij te zetten. Ik dus. Maar toch stap ik zeker niet ergens roekeloos in. Voordat ik op reis ga, heb ik met mijn team alles heel goed uitgezocht. Ik heb gesproken met locals en weet hoe het eraan toe gaat op die plek. Bovendien ga ik altijd met een nieuwsfotograaf mee tijdens zijn werk. Dat zijn mannen die al veel vaker foto’s hebben gemaakt over zo’n onderwerp, dus die weten ook goed wat ze aan het doen zijn.

Echt bang ben ik maar twee keer geweest. Die ene keer dat ik in een Zuid-Amerikaans vliegtuig zat waarvan de deur niet goed dicht kon. Het cabinepersoneel had de deur dichtgemaakt met een touw en ik had dat touw gedurende de reis op mijn schoot. De tweede keer was in Colombia. Met de lokale politie gingen we in een helikopter mee de jungle in om een cocaïnefabriek binnen te vallen. Bij de politie dacht ik veilig te zijn. Maar er ging iets mis: een van de helikopters landde per ongeluk in een kamp van de

guerrillagroepering FARC. En zij bleken eigenaar van de fabriek waar wij al binnengevallen waren. Ik zat in de fabriek en hoorde hoe buiten de schoten gelost werden. Gevangen als een rat in een kooi, we konden geen kant op. De fotograaf bij me riep: ‘Maar ik heb een kind!’ Ik dacht: dit gaat ongelooflijk mis. Wat ik voelde op dat moment? Ik voelde me vooral eenzaam. Alleen in mijn angst. En dacht: als ik maar niet gegijzeld word. Zelfs neergeschoten worden leek me op dat moment een betere optie dan de rest van mijn leven in zo’n FARC-kamp door te brengen. Gek genoeg ben ik blijven werken. De camera draaide, ik vertelde wat er gebeurde. Ik kon toch niets anders, dus heb die knop omgezet. Op een bepaald moment konden we gelukkig ontsnappen. Met mijn adem in mijn keel rende ik buiten van boom tot boom, totdat we weer bij de helikopter waren. Door middel van een menselijk schild ben ik uiteindelijk in veiligheid gebracht. Terug in

Nederland heb ik snel mijn ouders en vrienden gebeld om te vertellen dat alles goed met me was. Het nieuws had hier in de kranten gestaan: ‘Cameraploeg beschooten’. Dus iedereen wilde wel weten hoe het met me was. Een half jaar voordat ik deze reis maakte, was mijn relatie uit gegaan. We waren drie jaar bijelkaar geweest en hij was woedend

dat ik hem niet had laten weten dat het goed met me was. Tja, daar had ik even helemaal niet aan gedacht...

Mijn ouders maken zich nooit druk om me. Dat was vroeger al zo, ze wisten dat ik geen

‘IK KAN MET
EEN GELIEFDE
SOMS ENORM
RUZIE TRAPPEN.
OP ZO’N
MOMENT IS HET
HUIS TE KLEIN’

gekke dingen deed. Natuurlijk kwam ik wel eens te laat thuis, maar in mijn eentje door de polder fietsen deed ik nooit. Dan nam ik verstandig een taxi. Ook een jointje roken deed ik weleens, maar ik ben niet het type om daarin door te slaan. Eigenlijk maak ik me juist zorgen om hén. Dat komt doordat mijn vader zes jaar geleden een herseninfarct heeft gehad. Ik weet nog goed hoe ik net op het Muntplein in Amsterdam stond en bioscoopkaartjes had gekocht voor de nieuwe Harry Potter. Mijn telefoon ging. Het was mijn moeder die belde en vertelde dat papa een herseninfarct had gehad. Ik ben in de auto gestapt en naar Den Bosch geracet. Mijn vader lag in het ziekenhuis en het was maar de vraag hoe hij eruit zou komen. Dat was de eerste keer in mijn leven dat ik dacht: dit komt niet vanzelf goed. Misschien wel nooit meer.

Inmiddels zit mijn vader in een rolstoel. De helft van zijn lichaam is verlamd. Dat betekent dat hij zijn ledematen niet kan gebruiken, maar ook dat bijvoorbeeld zijn ogen niet tranen en dat hij problemen heeft met zijn organen aan de verlamde kant. Ik vind het erg hem zo te zien. En ik vind het ook erg verdrietig voor mijn moeder, omdat zij nu vierentwintig uur per dag voor hem moet zorgen. Ik probeer zo vaak als ik kan naar hen toe te gaan, maar voor mijn gevoel doe ik dat toch veel te weinig. Ze zeggen nooit dat ik er te weinig ben. Toch voel ik me schuldig dat mijn leven gewoon z'n gangetje gaat. Soms, als ik uit Brabant terugrijd naar Amsterdam, huil ik. Ik kan maar moeilijk verkroppen dat het zo oneerlijk kan gaan in het leven.

'ALS IK OOI KINDEREN WIL, MOET IK ER TOCH OOK NIET TE LANG MEE WACHTEN'

Vaak hoor je dat mensen volwassen worden als er zoiets heftigs in hun leven gebeurt. Dat is bij mij niet zo, ik ben nog lang niet volwassen en geloof ook niet dat ik dat snel word. Mijn leeftijd komt niet overeen met hoe ik me voel.

Laatst werd ik dertig. Een mijlpaal natuurlijk. Ik nodigde al mijn vrienden uit voor een etentje in een restaurant. Veel Brabants is er niet aan mij, maar dat bourgondische heb ik wel. Dus gingen we lekker eten en drinken. De volgende dag werd ik wakker en dacht ik: nu ben ik dertig. En nu? Ik voel me niet anders dan tien jaar geleden. Ik heb nog geen kinderwens, ik wil nog geen koophuis of andere verantwoordelijkheden. Maar soms

denk ik wel dat ik me meer volwassen zou moeten gedragen. Moet nadenken over mijn toekomst. Een duurdere auto moet kopen dan het brik uit 1992 waarin ik nu rijd. Mijn huurhuis van 400 euro moet opzeggen en op zoek moet gaan naar een echt huis. Daar mijn geld aan moet uitgeven, in plaats van aan leuke jurkjes en lekker eten waar ik zo van hou. En als ik kinderen wil - en die wil ik wel ooit - moet ik er toch ook niet te lang mee wachten. Ik zou dan het liefst de eerste vijf jaar met zo'n kind de wereld rondreizen per nachttrein. Van de gedachte aan een geregeld leven met man en kind krijg ik de kriebels. Als ik daaraan denk, ga ik maar gauw weer dromen over iets anders.

Een dromer ben ik altijd geweest. Hele verhalen verzin ik. Dat ik de grote held ben en iemand red die bijna voor de tram loopt, bijvoorbeeld. De laatste tijd droom ik vaak over alle leuke dingen die ik samen met mijn liefde wil doen. Soms vind ik het irritant dat het normale leven me dan uit mijn droom haalt. Laat me nou toch even, denk ik. Maar goed, ik snap ook wel dat ik niet de hele dag alleen maar kan fantaseren. Ik droom ook weleens over de toekomst. Dat ik later een mooi vakantie-huis in het binnenland van Andalusië in Spanje heb. En dat ik dan de hele dag bij het zwembad in mijn nakie rode wijn drink en watermeloen eet. Grote 'echte' wensen voor de toekomst heb ik niet. Ik ben hartstikke happy op het moment. Dat besef ik steeds meer, als ik voor mijn werk de ellende van anderen van zo dichtbij zie. In Amerika kwam ik bijvoorbeeld in contact met een aantal vluchtelingen. Geketend werden zij in een militair vliegtuig teruggestuurd naar hun vaderland, in Zuid-Amerika. Dat is zo triest. Je weet dat die mensen eigenlijk niet terug kunnen naar hun eigen land, omdat ze daar geen toekomst hebben. En daar gaan ze dan toch. Zo uitzichtloos. Daar heb ik keihard om staan huilen, op camera. Ik voelde me zo machteloos. Kijk, zo kan het ook, denk ik dan. Ik ben bevoorrecht met het leven dat ik leid. Laat mij maar mooie programma's blijven maken en lekker verliefd zijn." 🌸

